

landen bij Doorn en de omgeving der vennen bij Oisterwijk in aanmerking, waar de mug voorkomt, althans voorkwam. Het is noodig dat het materiaal nog vóór het uitkomen der eerste zomergeneratie, dus vóór 1 Mei verzameld wordt, alleen levend materiaal is bruikbaar. Daarom moet het in speciaal tot dit doel vervaardigde buisjes gevangen worden, niet meer dan 20 exemplaren in elk buisje.

Indien er onder de lezers van dit tijdschrift zijn, die de commissie in deze zouden willen helpen, dan zouden ze dit kunnen doen door zich met een aanvraag, om vangbuisjes te richten tot ondergeteekende, die tevens gaarne nadere inlichtingen verstrekt.

Dr. P. C. KORTEWEG,

Amsterdam.

Secr. der Wetensch. malariacommissie voor N. Holland.

Rectificatie. — In „De Levende Natuur” pag. 238, regel 1 en 2 van boven staat *Kuifmees*, moet zijn *Koolmees*.
A. SCHIERBEEK.

Aan Maas en Lek. — Naar aanleiding van uw schrijven deel ik u nog enkele bijzonderheden over den bewusten fluit in Rotterdam mede. Ik logeerde van 21 op 22 Juli in het Parkhotel aan den Westersingel, tegenover den Eendrachtsweg (als ik mij niet vergis) en hoorde toen in den morgenstond aan den voorkant van 't hotel dien fluit zingen.

Er is daar vrij veel geboomte van het plantsoen, terwijl achter het hotel een tuin ligt, die aan het weiland van Hoboken grenst. Ik ben echter te weinig bekend met Rotterdam, om te weten, of er daar in de buurt nog groote tuinen zijn.

Wat het puttertje betreft, daar heb ik al herhaaldelijk naar uitgekeken, maar tot nu toe zonder succes. Ik weet echter, dat ze in onze buurt wel gevangen worden, zoodat ze dus blijkbaar al tot den Bommelerwaard zijn doorgedrongen.

De roodborstjes hebben gezongen tot November toe, soms in storm en regen, en met een van de Octoberstormen kwam een heele troep zwarte meesjes overgewaaid naar onzen tuin. Na een paar uur waren ze weer weggeblazen, maar in de volgende dagen zagen we nog telkens een eenzaam exemplaar.

Ook geloof ik stellig een vuurgoudhaantje gezien te hebben tusschen de gewone goudhaantjes, 't kuifje veel feller oranje, al de kleuren geprononceerder en de zwarte teugel.

Een alleraardigst gezicht was 't toen er een keer een goudhaantje en een winterkoninkje aan 't rondscharrelen waren in 't zelfde heestertje, zoo'n kornoelje met vuurroode takken, die al zoo vroeg in 't najaar heelemaal kaal zijn. Je kon toen duidelijk zien, dat 't goudhaantje nog veel kleiner is, vooral slanker. Prachtig was 't ook, om een mooi blauw pimpelmeesje (die ik nu herhaaldelijk te zien heb gekregen!) in dat roode boompje bezig te zien.

Natuurlijk nummer ik ook mijn vogels, en ik streep ze aan in de alphabetische lijst van uw Vogeljaar! Ik nader echter pas de zestig! De laatste aanwinst, n^o. 58, was de kramsvogel, die na de eerste sneeuw in onzen tuin verscheen (in Ammerzoden) en van de kersappeltjes at, waarvan er nog veel rotte aan den boom hingen.

Delft.

JOH. HOEFLAKEN.

Een uitlating, die bewijs vergt. — In de laatste aflevering van de „Levende Natuur” (No. 9) tref ik in een kritiek, onderteekend door Thijssse, het volgende: „... het komt mij voor, dat onze Nederlandsche vogels, tenminste de gewone, toch een beetje raken uitgefotografeerd.”

Hier zou het misschien mogelijk zijn verband te leggen tusschen deze uitlating en het feit, dat de vogelkalender, die 3 jaar lang bij Weenenk & Snel verscheen, verzorgd door Burdet en Thijssse, nu een anderen „auteur” aanwijst, vooral daar de laatste kalender van Burdet en Thijssse al sporen van „uitgefotografeerd zijn” vertoonde in den vorm van

10. slechte foto's: boomklever (No. 53 en 51) koekoek-kneu (No. 48);

20. de vele nestkastfoto's, die aesthetisch leelijk zijn;

30. de vele landschapsfoto's zonder direkt verband met de vogelfoto's.